

Arrest

nr. 159 799 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 6 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUHMADI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 1997 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheid onder zijn alias Sardar Tariq KHAN.

1.2. Op 5 maart 1997 werd er een beslissing genomen tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

- 1.3. Op 11 maart 1997 stelde verzoeker een dringend beroep in tegen die beslissing.
- 1.4. Op 20 februari 1998 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem het verblijf, met een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.5. Op 23 maart 1999 verwierp de Raad van State het beroep.
- 1.6. Op 11 mei 1999 huwde verzoeker te Charleville-Mézières met mevrouw D. C..
- 1.7. Op 15 juni 1999 diende verzoeker bij de Belgische ambassade te Frankrijk, Parijs, een visumaanvraag in voor gezinshereniging met zijn echtgenote, mevrouw D. C., van Belgische nationaliteit, geboren op 18 maart 1976.
Op 25 oktober 1999 werd hem een visum toegekend.
- 1.8. Op 27 december 1999 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw D. C..
- 1.9. Op 19 juli 2000 werd verzoeker onderworpen aan een administratieve vreemdelingencontrole naar aanleiding van misbruik van identiteit.
- 1.10. Op 28 oktober 2000 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot vasthouding aan de grens met het oog op verwijdering.
- 1.11. Op 30 maart 2001 werd verzoeker opgesloten en onder aanhoudingsmandaat geplaatst.
- 1.12. Op 3 oktober 2003 werd verzoeker door het Hof van Assisen te Luik veroordeeld tot 15 jaar opsluiting voor moord en diefstal.
- 1.13. Op 14 september 2004 werd zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp verklaard wegens gebrek aan belang.
- 1.14. Op 13 juni 2005 wordt een koninklijk besluit tot uitzetting genomen, waarbij verzoeker wordt gelast het grondgebied te verlaten met verbod gedurende 10 jaar terug te keren behoudens bijzondere toelating van de minister van Binnenlandse Zaken. Op 5 juli 2005 werd verzoeker in kennis gesteld van dit koninklijk besluit. Hierbij werd gewezen op *“de uitzonderlijke ernst en het bijzonder verfoeilijk karakter van de feiten die tot de dood hebben geleid van twee weerloze vrouwen (waarvan een het einde van haar zwangerschap bijna had bereikt) die verrast werden in hun slaap”*. Er werd ook rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker *“geen enkel teken van besef van de ernst van zijn daden”* heeft gegeven. Er werd geoordeeld dat er uit verzoekers gedrag een *“zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde”* blijkt en zijn persoonlijke en familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Dit besluit gaat gepaard met een ministerieel besluit tot ter beschikkingstelling van de regering.
- 1.15. Op 1 februari 2011 scheidde verzoeker uit de echt van mevrouw C. D..
- 1.16. Per fax aan de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 14 februari 2011, meldde de stad Ittre het uitstel of de weigering van het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en mevrouw N. K., van Pakistaanse nationaliteit, geboren op 10 december 1968.
- 1.17. Op 19 november 2012 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart in zijn hoedanigheid van samenwonenden partner van mevrouw N. K. (bijlage 19ter).
- 1.18. Bij brief d.d. 19 december 2012 vroeg verzoeker de opheffing van het Koninklijk besluit van 13 juni 2005 tot uitzetting. Op 18 juni 2013 werd die vraag tot opheffing onontvankelijk verklaard.
- 1.19. Bij verzoekschrift van 3 juli 2013 stelde verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep in tegen die beslissing. Bij arrest nr. 122 276 van 10 april 2014 vernietigt de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing van 18 juni 2013.

1.20. Op 14 mei 2013 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maand zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 4 juni 2013 werd verzoeker in kennis gesteld van die beslissing.

1.21. Bij verzoekschrift d.d. 3 juli 2013 stelde verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring in tegen die beslissing.

1.22. Op 1 augustus 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw K. N. (bijlage 19ter).

1.23. Op 22 oktober 2013 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 8 november 2013 werd verzoeker in kennis gesteld van die beslissing.

1.24. Hiertegen stelde verzoeker op 9 december 2013 een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.25. Het beroep tegen voormelde beslissing werd bij arrest nummer 139.472 van 26 februari 2015 verworpen.

1.26. Op 24 september 2015 werd een laissez-passer bekomen van de Pakistaanse ambassade.

1.27. Op 6 januari 2015 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de politie Zone 'Ouest Brabant wallon' die de opdracht kreeg van de dienst vreemdelingenzaken zich naar de gevangenis te Iutter te begeven teneinde verzoeker op de dag van zijn vrijlating administratief aan te houden. Diezelfde dag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE D'ELOIGNEMENT

Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan de heer , die verklaart te heten⁽¹⁾:

Il est enjoint à Monsieur , qui déclare se nommer⁽¹⁾:

Naam/nom: G. (...)

Voornaam/prénom: Z. (...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: Pakistan

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: S. T. K. (...) °24.11.1975

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij verzoeker (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 3° wanneer verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Op 3.10.2003 werd betrokkene veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf door het Hof van assisen te Luik. Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan een opzettelijke doodslag te hebben gepleegd met het oogmerk te doden; als medeplichtige, aan een opzettelijke doodslag te hebben gepleegd met het oogmerk te doden, als dader of mededader aan diefstal.

Betrokkene is het voorwerp van een Koninklijk besluit tot uitzetting in werking getreden op heden. Dit Koninklijk besluit tot uitzetting is niet geschorst noch ingetrokken en werd hem betekend op 5.07.2005.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België woont, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Op 19.11.2012 heeft betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging ingediend met een Belgische onderdaan. Deze aanvraag werd verworpen op 14.05.2013. Deze beslissing is op 04.06.2013 aan betrokkene betekend. Op 03.07.2013 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 10.04.2014.

Op 01.08.2013 heeft betrokkene een 2^e aanvraag tot gezinshereniging ingediend met een Belgische onderdaan. Deze aanvraag werd verworpen op 22.10.2013. Deze beslissing is op 08.11.2013 aan betrokkene betekend. Op 09.12.2013 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 26.02.2015.

MOTIF DE LA DÉCISION

ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

- ☐ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;
- ☐ 3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;

Article 74/14 :

- ☐ article 74/14 §3, 3°: le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale

L'intéressé n'est pas en possession d'un document de voyage valable au moment de son arrestation.

Le 03.10.2003, l'intéressé a été condamné à 15 ans de prison par le court d'assises de Liège. Il s'est rendu coupable, comme auteur ou coauteur, d'avoir volontairement, avec intention de donner la mort, commis un homicide, comme complice, d'avoir volontairement, avec intention de donner la mort, commis un homicide, comme auteur ou coauteur, de vol.

d'entrée, fondée sur le non-respect des réglementations nationales relatives à l'entrée et au séjour des étrangers.

L'intéressé fait l'objet d'un Arrêté Royal d'expulsion entré en vigueur le 06.01.2016. Cet Arrêté Royal d'expulsion n'a pas été suspendu ou rapporté et a été notifié le 05.07.2005.

Comme indiqué dans l'article 8§2 de la CEDH, le fait que L'intéressé aurait une partenaire en Belgique ne peut pas être retenu dans le cadre des dispositions de l'article 8§1 de la CEDH étant donné que L'intéressé a troublé l'ordre public du pays.

D'après les dispositions de l'article 8§2 de la CEDH, il apparaît que le droit au respect de la vie privée et de la vie familiale ne s'applique pas automatiquement.

Le 19.11.2012 l'intéressé a introduit une demande de regroupement familial avec une belge. Cette demande a été rejetée le 14.05.2013. Cette décision a été notifiée à l'intéressé le 04.06.2013. L'intéressé a introduit un recours au CCE. Ce recours a été définitivement rejeté le 10.04.2014.

Le 01.08.2013 l'intéressé a introduit une 2e demande de regroupement familial avec un belge. Cette demande a été rejetée le 22.10.2013. Cette décision a été notifiée à l'intéressé le 08.11.2013. L'intéressé a introduit un recours au CCE. Ce recours a été définitivement rejeté le 26.02.2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Verzoeker respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat verzoeker gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 3.10.2003 werd betrokkene veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf door het Hof van assisen te Luik. Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan een opzettelijke doodslag te hebben gepleegd met het oogmerk te doden; als medeplichtige, aan een opzettelijke doodslag te hebben gepleegd met het oogmerk te doden, als dader of mededader aan diefstal. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene is het voorwerp van een Koninklijk besluit tot uitzetting in werking getreden op heden. Dit Koninklijk besluit tot uitzetting is niet geschorst noch ingetrokken en werd hem betekend op 5.07.2005.

Op 19.11.2012 heeft betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging ingediend met een Belgische onderdaan. Deze aanvraag werd verworpen op 14.05.2013. Deze beslissing is op 04.06.2013 aan betrokkene betekend. Op 03.07.2013 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 10.04.2014.

Op 01.08.2013 heeft betrokkene een 2^e aanvraag tot gezinshereniging ingediend met een Belgische onderdaan. Deze aanvraag werd verworpen op 22.10.2013. Deze beslissing is op 08.11.2013 aan betrokkene betekend. Op 09.12.2013 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 26.02.2015.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België woont, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai L'intéressé à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾ pour le motif suivant :

L'intéressé ne peut quitter légalement le territoire par ses propres moyens. L'intéressé ne possède pas de documents de voyage requis au moment de son arrestation.

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

Le 03.10.2003, l'intéressé a été condamné à 15 ans de prison par le court d'assises de Liège. Il s'est rendu coupable, comme auteur ou coauteur, d'avoir volontairement, avec intention de donner la mort, commis un homicide, comme complice, d'avoir volontairement, avec intention de donner la mort, commis un homicide, comme auteur ou coauteur, de vol.

d'entrée, fondée sur le non-respect des réglementations nationales relatives à l'entrée et au séjour des étrangers.

Il existe donc un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.

L'intéressé fait l'objet d'un Arrêté Royal d'expulsion entré en vigueur le 06.01.2016. Cet Arrêté Royal d'expulsion n'a pas été suspendu ou rapporté et a été notifié le 05.07.2005.

Le 19.11.2012 l'intéressé a introduit une demande de regroupement familial avec une belge. Cette demande a été rejetée le 14.05.2013. Cette décision a été notifiée à l'intéressé le 04.06.2013. L'intéressé a introduit un recours au CCE. Ce recours a été définitivement rejeté le 10.04.2014.

Le 01.08.2013 l'intéressé a introduit une 2e demande de regroupement familial avec un belge. Cette demande a été rejetée le 22.10.2013. Cette décision a été notifiée à l'intéressé le 08.11.2013. L'intéressé a introduit un recours au CCE. Ce recours a été définitivement rejeté le 26.02.2015.

Comme indiqué dans l'article 8§2 de la CEDH, le fait que L'intéressé aurait une partenaire en Belgique ne peut pas être retenu dans le cadre des dispositions de l'article 8§1 de la CEDH étant donné que L'intéressé a troublé l'ordre public du pays.

D'après les dispositions de l'article 8§2 de la CEDH, il apparaît que le droit au respect de la vie privée et de la vie familiale ne s'applique pas automatiquement.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Op 3.10.2003 werd betrokkene veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf door het Hof van assisen te Luik. Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan een opzettelijke doodslag te hebben gepleegd met het oogmerk te doden; als medeplichtige, aan een opzettelijke doodslag te hebben gepleegd met het oogmerk te doden, als dader of mededader aan diefstal. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene is het voorwerp van een Koninklijk besluit tot uitzetting in werking getreden op heden. Dit Koninklijk besluit tot uitzetting is niet geschorst noch ingetrokken en werd hem betekend op 5.07.2005.

Op 19.11.2012 heeft betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging ingediend met een Belgische onderdaan. Deze aanvraag werd verworpen op 14.05.2013. Deze beslissing is op 04.06.2013 aan betrokkene betekend. Op 03.07.2013 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 10.04.2014.

Op 01.08.2013 heeft betrokkene een 2^e aanvraag tot gezinshereniging ingediend met een Belgische onderdaan. Deze aanvraag werd verworpen op 22.10.2013. Deze beslissing is op 08.11.2013 aan betrokkene betekend. Op 09.12.2013 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 26.02.2015.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België woont, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat verzoeker de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat verzoeker zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, L'intéressé doit être détenu(e) sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur base des faits suivants :

Vu que l'intéressé ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, l'intéressé doit être maintenu à la disposition de l'Office des Etrangers pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage.

Le 03.10.2003, l'intéressé a été condamné à 15 ans de prison par le court d'assises de Liège. Il s'est rendu coupable, comme auteur ou coauteur, d'avoir volontairement, avec intention de donner la mort, commis un homicide, comme complice, d'avoir volontairement, avec intention de donner la mort, commis un homicide, comme auteur ou coauteur, de vol.

d'entrée, fondée sur le non-respect des réglementations nationales relatives à l'entrée et au séjour des étrangers.

Il existe donc un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.

L'intéressé fait l'objet d'un Arrêté Royal d'expulsion entré en vigueur le 06.01.2016. Cet Arrêté Royal d'expulsion n'a pas été suspendu ou rapporté et a été notifié le 05.07.2005.

Le 19.11.2012 l'intéressé a introduit une demande de regroupement familial avec une belge. Cette demande a été rejetée le 14.05.2013. Cette décision a été notifiée à l'intéressé le 04.06.2013. L'intéressé a introduit un recours au CCE. Ce recours a été définitivement rejeté le 10.04.2014.

Le 01.08.2013 l'intéressé a introduit une 2e demande de regroupement familial avec un belge. Cette demande a été rejetée le 22.10.2013. Cette décision a été notifiée à l'intéressé le 08.11.2013. L'intéressé a introduit un recours au CCE. Ce recours a été définitivement rejeté le 26.02.2015.

Comme indiqué dans l'article 8§2 de la CEDH, le fait que L'intéressé aurait une partenaire en Belgique ne peut pas être retenu dans le cadre des dispositions de l'article 8§1 de la CEDH étant donné que L'intéressé a troublé l'ordre public du pays.

D'après les dispositions de l'article 8§2 de la CEDH, il apparaît que le droit au respect de la vie privée et de la vie familiale ne s'applique pas automatiquement.

Etant donné ce qui précède, il y a lieu de conclure que L'intéressé n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'il risque donc de se soustraire aux autorités compétentes. De ce fait le maintien à la disposition l'Office des Etrangers s'impose. »

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar verzoeker werd aangetroffen."

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering "op grond van het feit dat het aan verzoeker verboden is zich op het grondgebied te bevinden".

2.3. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan

hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat verzoeker nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.4. De thans bestreden beslissing besluit tot het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een Koninklijk besluit tot uitzetting "inwerking getreden op heden". Dit motief in de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat op 13 juni 2005 een koninklijk besluit tot uitzetting voor een termijn van 10 jaar werd uitgevaardigd ten aanzien van verzoeker. Uit het administratief dossier en de eigen databank van de Raad blijkt niet dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen dit besluit, zodat dit besluit definitief is geworden. Zoals in de bestreden beslissing voorts gemotiveerd wordt werd het K.B. noch ingetrokken, noch opgeschort. Artikel 2 van dit K.B. luidt als volgt: *"Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidsstelling."* Uit het administratief verslag van vreemdelingencontrole werd verzoeker op 6 januari 2016 vrijgelaten, dag waarop verzoeker administratief werd aangehouden en de bestreden beslissing werd genomen. Het K.B. tot uitzetting trad derhalve die dag in werking (zie ook RvS 12 september 2002, nr. 110.164). Verzoeker kan bijgevolg niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt *"dat verweerder echter nalaat rekening te houden met het feit dat ondertussen, sedert 5 juli 2015, deze tien jaar verstreken zijn."*

2.5. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij alsnog van mening is dat zij thans wel een belang zou hebben bij de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, nu zij nog steeds het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting dat niet is opgeschort of ingetrokken. Verzoeker stelt dat hij door de strafuitvoeringsrechtbank bij beslissing van 29 juli 2013 de gevangenis mocht verlaten en onder elektronisch toezicht werd geplaatst. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker slechts op 6 januari 2016 werd ontheven van het elektronisch toezicht en bijgevolg pas vanaf dat ogenblik effectief in vrijheid werd gesteld.

Het enkele feit dat verzoeker thans een nieuwe procedure heeft ingesteld om het uitzettingsbesluit te doen opschorten of opheffen, doet hieraan evenmin afbreuk. Overeenkomstig artikel 26 van de Vreemdelingenwet legt een uitzettingsbesluit een vreemdeling immers het *"verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij [het] opgeschort of ingetrokken [wordt]"*. Verder kan worden verwezen naar artikel 46bis van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat een familielid van een burger van de Unie ten vroegste twee jaar nadat het besluit tot uitzetting werd uitgevoerd een opheffings- of opschortingsaanvraag kan indienen, doch dat de betrokken vreemdeling gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk heeft.

Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Verzoeker betwist immers op geen enkele wijze dat hij het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting dat niet is opgeheven of opgeschort. Verweerder kan, ingeval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en het voorwerp uitmaakt van een definitief koninklijk besluit van uitzetting, dat niet werden opgeheven of opgeschort – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het koninklijk besluit verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het koninklijk besluit (cf. RvS 4 december 2012, nr. 221.633).

Voor zover de Raad kan ontwaren dat verzoeker zou menen alsnog een belang te hebben bij het aanvechten van de bestreden beslissing omdat deze tot gevolg heeft dat hij het grondgebied dient te verlaten waardoor een uitzetting een ernstige schending van artikel 8 EVRM zou impliceren omdat verzoeker zijn recht op gezinsleven niet kan uitoefenen dient te worden benadrukt dat het gegeven dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten niet het gevolg is van de thans bestreden beslissing doch wel van het in zijnen hoofde genomen koninklijk besluit tot uitzetting. Verzoeker kan zijn grieven omtrent artikel 8 van het EVRM aanwenden in het kader van een verzoek tot opheffing of opschorting van het koninklijk besluit tot uitzetting, nu dit in wezen de maatregel betreft die hem verhindert in België zijn verblijfsrechtelijke aanspraken op grond van zijn gezinsleven uit te oefenen.

Gelet op bovenstaande, stelt de Raad vast dat verzoeker het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep ontbeert. De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond. Het beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

A. VAN ISACKER